

[Socialministeren.]

Lejlighed til før eller senere; men den danske Regering havde den Opfattelse, at uanset hvad disse Forhandlinger maatte føre til, vilde det være rimeligt under Forhold som de nuværende med den store Arbejdsløshed i hvert Fald at indføre en saadan Forkortelse af Arbejdstiden ved offentligt støttede Arbejder, Arbejder, der netop sættes i Gang for at forøge Beskæftigelsen. Derfor fremsatte jeg for nogle Aar siden i det høje Folketing det før omtalte Forslag. Naar Forslaget i denne Rigsdags-samling først er fremsat igen i Januar Maaned, skyldes det, at der var Grund til at formode, at Forhandlingerne om den almindelige Nedsættelse af Arbejdstiden kunde blive tilendebragt saa betids; at der kunde være fremsat et Lovforslag, der tog Hensyn hertil. Det skete imidlertid ikke. Af to Grunde: for det første, fordi man i Genève mod Forventning ikke naaede saa vidt i Fjor, som man havde regnet med, for det andet, fordi der var indbudt til en nordisk Socialministerkonference i Oslo i Efteraaret, hvor der ogsaa forhandlede om disse Problemer. Disse Forhandlinger førte imidlertid til, at jeg maatte ind i langt videre gaaende Undersøgelser og Forhandlinger, inden der kunde blive Tale om at fremsætte et Forslag.

Derfor blev dette Forslag først fremsat i Januar Maaned i Folketinget, og efter langvarige Forhandlinger med meget væsentlige Indrømmelser fra min Side er der nu blevet vedtaget et Forslag i det høje Folketing, som gaar ud paa; at ved Arbejder, der af Beskæftigelseshensyn iværksettes af Staten eller med samme Formaal af Kommuner med Statsstøtte, kan Socialministeren bestemme, at Arbejdstiden væsentlig nedsættes med det Formaal, at de flest mulige Arbejdere kan finde Beskæftigelse — dog under Hensyn til Arbejdets Karakter og Arbejdsløshedens Omfang inden for det paa-gældende Fag. Nedsættelsen maa ikke for den enkelte Arbejder overstige 12 Timer ugentlig i Gennemsnit.

Der var paa dette Punkt fra konservativ Side i Folketinget stillet et Ændringsforslag om, at Nedsættelsen skulde kunne gaa helt til 16 Timer. Jeg maa beklage, hvis dette Ændringsforslag bliver fastholdt her i det høje Landsting. Thi man maa ogsaa se Sagen fra den anden Side. Det var, da jeg i sin Tid drøftede Sagen sammen med Fagforbundene, i Virkeligheden med Betænkelighed, at man gik med til 40 Timer uden nogen Art af Kompensation. Men man gjorde det, fordi man indrømmede, at

naar der var Tale om offentlige Arbejder, iværksat specielt i Anledning af Arbejds-løsheden, saa var der ikke, selv om det drejede sig om nogenlunde normale Arbejder og Arbejdere, noget at sige til, at man skar Arbejdstiden noget ned. Man var langtfra glad over, at jeg senere gik ind paa, at denne Nedsættelse ikke alene skulde kunne gaa til 40 Timer, men til 36 Timer, idet man mente, at man i saa Tilfælde gik for vidt. Jeg forstaaer godt denne Betragtning, og der vil heller ikke være nogen Mulighed for at gaa videre end til at indskrænke Arbejdstiden med 12 Timer. Det vilde, synes jeg, være uretfærdigt og urimeligt ud fra de Betragtninger, der er gjort gældende fra Fagforeningernes Side, Betragtninger, som man maa anerkende: der kræves her normale Arbejder og normale Arbejdere, og hvordan skal man saa begrunde, at man uden videre nedsætter Arbejdstiden med 16 Timer om Ugen; der er dog Tale om offentlige Arbejder, som i Almindelighed iværksettes paa de Vilkaar, der er aftalt mellem Hovedorganisationerne.

I Stk. 2 staar der, at ved Antagelse til Arbejde skal fortrinsvis komme i Betragtning Arbejdere, som har forsikret sig mod Arbejdsløshed, samt Familieforsørgere, og inden for denne Kreds skal man naturligvis først og fremmest søge at beskæftige dem, hvis Arbejdsløshed har været af mere langvarig Karakter. Naar en Kommune iværksetter Arbejdet, skal de i Kommunen bosiddende arbejdsløse under Hensyn til det i øvrigt anførte foretrakkes. I Stk. 3 staar, at den omtalte Arbejdstidsforkortelse ikke kan komme til Anvendelse paa et Arbejde, der udføres i Forbindelse med et andet Arbejde, der ikke omfattes af denne Paragraf, saafremt det vil medføre, at man inden for samme Arbejdsplads kommer til forskellig Arbejdstid for de der beskæftigede Arbejdere. Tvivlsspørgsmaal afgøres af vedkommende Fagminister efter Forhandling med Socialministeren.

I § 2 er det saa omtalt, hvorledes Arbejdstidsforkortelsen skal gennemføres. Den skal saa vidt muligt samles paa 1 à 2 Dage om Ugen, hvor ikke tekniske og økonomiske Forhold er til Hinder derfor; hvor det er Tilfældet, kan den fordeles enten paa samtlige Ugens Hverdage eller ogsaa samles paa enkelte Uger inden for et Tidsrum af højst 6 Uger.

Der har ogsaa været langvarige Forhandlinger om, paa hvilken Maade dette Arbejde skulde aflønnes, og der er i § 3 herom fastsat følgende:

„De i denne Lov omhandlede Arbejder vil være at vederlægge med den